

6. A gyülekezet reménysége és várakozása

a) A szenvedést a reménységben és várakozásban elfogadó Egyház az ő Úrának arra az ígéreterére támaszkodik, hogy: „Ímé eljövök, mint a tolvaj.” (16,15) Ezt a kijelentést az ördögi lelkek által

tett jelek előzik meg. Ez is mutatja, hogy az utolsó idők egyházára óriási veszélyek leselkednek. Milyen jelei lesznek az Ő eljövételének — növekvő intenzitással foglalkoztat bennünket a kérdés. Jézus válasza erre a kérdésre magának az evangéliumnak a foglalata: „...és nem adatik jel neki, hanemha Jónás prófétának jele. Mert amiképpen Jónás három éjjel és három nap volt a cethal gyomrában, azonképpen az embernek fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában. (...) és ímé nagyobb van itt Jónásnál.” (Mt 12, 39.40.41) Jézus eljövételének ígérete előtt az ördögi lelkekről beszél az Írás, mindjárt utána pedig Armageddonról és a hetedik angyalról, aki kitölti poharát, „és lőnek zendülések és mennydörgések és vilámlások; és lőn nagy földindulás, amilyen még nem volt...” (16,18)

Ebben a szituációban két alapvető veszély leselkedik Isten népére.

Az egyik: hamis Messiások támadnak.

A másik: Krisztus visszavárása helyett az Armageddont várjuk. Az Isten országa hirdetésének evangéliuma helyett ördögi jelek fogságába kerülvén, Armageddont hirdetjük és várjuk.

Jézus tolvajként jön, elrejtí magát, Isten népére pedig ez a — gyülekezet létmódját is meghatározó — prófécia vonatkozik: „Boldog, aki vigyáz és őrzi az ő ruháit.” (16,15) Hogyan őrizhetnénk meg másként a tőle kapott tiszta ruhát, ha nem az Ő várása által? Hogyan kerülhetnénk el a leleplező mezítelenséget, ha nem az Ő személyére való koncentráció révén? Krisztus egyházának, a menyasszonynak az ő vőlegényéhez való hűsége a legfőbb, az egyetlen gondja. Isten népe tehát nem azt hirdeti, hogy jöjjön el Armageddon, hanem azt, hogy jöjjön az új ég és az új föld. Jöjjön

el az, Aki megígérte, hogy helyet készít az Ő népének és magához veszi az Ő Egyházát ama napon.

Ez az a reménység, amelyre nézve Ézsaiás kapott kijelentést: „és ideje nem sokára eljő, és napjai nem késnek.” (Ézs 13,22) „Elhoztam igazságot, nincs messze, és az én szabadításom nem késik, Sionban lesz szabadításom, és Izráelen dicsőségem.” (Ézs 46,13)

b) Ennek a várakozásnak, marana thának van egy *végkifejlete*, egy tónusa, amely a Lélekkel *összhangban* csendül fel: „a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És aki hallja, ezt mondja: Jövel!” (Jel 22,17) Ezt a „Jövel”-t sem tudnánk kimondani, ha nem az Ő Lelke mondaná bennünk. Vagyis Ő maga. Még a reménységünk és a várakozásunk is csak akkor hiteles, ha azt Ő maga munkálja bennünk. Krisztus is vágyakozik a találkozásra, és Ő ebben a szent kívánságában is megelőz minket. Előbb szeretett és előbb várt minket.

Várjuk Őt egész lényünkkel, mert Ő előbb várt minket!

Az, amit Isten népének ma komolyan kell vennie: a Jézus Krisztust hívő Szentlélek imája. Ez a Lélek, a józanság Lelke őriz meg minket minden csalárd reménységtől és eszeveszett előrerohanástól. De Ő óv meg a tunya érdektelenségtől és közbösségtől is, hiszen ez is sajátunk.

Jézus visszajövele véget vet a kiszámíthatatlan gazdasági, politikai, technikai földcsuszamlásoknak (σεισμός — szeizmosz) is. Barth professzortól megkérdezte egyszer az atomtudósok egy csoportja: — Hát a mi kérdéseinket, az atomtudósok kérdéseit ki fogja megoldani? — Jézus visszajövele! — volt a csendes válasz.